

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **P. P.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022, č. j. X, ve věci bodového
hodnocení řidiče,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Městský úřad Zábřeh, odbor správní, oddělení dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 19. 10. 2021, č. j. X, zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), námitky žalobce ze dne 18. 8. 2021 proti provedení záznamu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

12 bodů v registru řidičů a provedené záznamy potvrdil. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce požadoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalobní body soud shrnuje takto:
- a) žalovaný nerespektoval odvolací důvody a zcela ignoroval důkazní návrhy. Žalobce předložil rozhodnutí jiných krajských úřadů v obdobných věcech, z nichž vyplývá, že je běžnou praxí posuzovat v řízení o námitkách proti záznamu bodů jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů, přičemž by dle zásady legitimního očekávání měla u krajských úřadů existovat obdobná praxe při posuzování obdobných věcí;
 - b) žalovaný posuzoval jen oznámení policie o spáchání jednotlivých přestupků, ta jsou však sama o sobě nedostatečnými podklady pro záznam bodů;
 - c) ačkoli lze souhlasit s žalovaným, že je blokové řízení specifické, nelze tím omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu požadavků zákona na tento typ rozhodnutí. Pokutové bloky série HG/2014 č. G 1498901 a série GF/2013 č. F 0832677 nesplňují požadavek dostatečné individualizace skutku, naproti tomu blok série FC/2013 č. C 1404971 ano, je tedy zřejmé, že i přes specifčnost blokového řízení a pokutového bloku samotného lze vydat rozhodnutí splňující zákonné požadavky. Z rozhodnutí by měly být patrný údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době jeho spáchání, mělo by být jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonnou povinnost porušil. Argument, že přestupce dal podpisem pokutového bloku souhlas nejen s tímto druhem projednání, ale i se správností takového rozhodnutí, je nesprávný, neboť od přestupce nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu;
 - d) pokutové bloky ze dne 27. 7. 2021, 1. 12. 2020, 4. 3. 2020 a 29. 5. 2019 jsou nezpůsobilé pro záznam bodů, neboť v nich přestupek není vymezen konkrétním, individualizovaným jednáním, není patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena, v kolonkách týkajících se přestupce není přesně a čitelně uvedeny všechny údaje, názvy obcí, ulic a právní kvalifikace přestupku jsou neúplné (př. porušení § 6, § 18 či § 70 bez uvedení bodu či písmena) a zkratkovitě, údaje o výši uložených sankcí jsou neúplné či chybí a nelze ověřit, zda výše sankce vyjádřená čísly koresponduje s výši sankce vyjádřené slovně, chybí údaj, zda byly přestupky spáchány úmyslně či z nedbalosti, není uvedeno místo, kdy byly vydány, a nelze z nich zjistit, zda byly vydány oprávněnou osobou, přičemž zřetelný není ani podpis účastníka.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Upozornil, že odvolání žalobce, stejně jako jeho žaloba, byly formulovány obecně bez vazby na konkrétní případ (univerzální námitky téhož advokáta). Rozhodnutí jiných úřadů nebyla k odvolání přiložena, tudíž se jimi nemohl detailně zabývat. Ve své rozhodovací praxi čerpá z judikatury správních soudů, přičemž k odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů je povolán především Nejvyšší správní soud. Dále žalovaný poukázal na skutečnosti, které jsou předmětem řízení o námitkách, a zdůraznil, že správní orgán I. stupně si v posuzované věci příkazové bloky opatřil, založil je do spisu, řádně posoudil a zhodnotil, a stejně tak následně postupoval i žalovaný.

C) Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
5. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, přičemž každý žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Uvedl-li proto žalobce obecně (jako nadpis dílčí kapitoly žaloby) pouze „*Nerespektování odvolacích důvodů*“, jedná se o výtku nenaplněnou jakýmkoli konkrétním skutkovým obsahem (není uvedeno, která odvolací námitka zůstala opomenuta), a proto se jí soud nemohl nijak blíže zabývat. Stejně tak tvrzení, že žalovaný zcela ignoroval důkazní návrhy žalobce, není nijak konkretizováno. Úkolem soudu jakožto nestranného posuzovatele však není za žalobce žalobní body domýšlet.
6. Absence reakce žalovaného na rozhodnutí jiných správních orgánů, kterých se žalobce v žalobě dovolává, nemůže být žalovanému vytýkána, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce tato rozhodnutí ani jakákoli jiná rozhodnutí, která by svědčila o odlišné správní praxi, k odvolání ani jeho doplnění nedoložil. Učinil tak teprve k žalobě. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce pouze uvedl, že správní orgány jsou povinny dodržovat princip předvídatelnosti ve své úřední činnosti a tedy posuzovat stejné případy shodně, přičemž obdobné podklady byly již v minulosti mnohokrát označeny Krajskými úřady Moravskoslezského či Jihočeského kraje za nezpůsobilé pro záznam bodů. Žádná rozhodnutí dokumentující tvrzenou praxi však nedoložil, tudíž neměl žalovaný nač reagovat.
7. Krajský soud uvádí, že správní praxe zakládající legitimní očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“), je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Této zásady se lze proto stěžovat dovolávat odkazem na čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů v téže agendě, jak žalobce činí v žalobě. Zásada tak byla žalobcem nesprávně aplikována. Poukázat lze v této souvislosti na bohatou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, v reakci na totožné argumenty (ve věci tamního stěžovatele zastupoval týž advokát) uvedl: „*V této souvislosti NSS připomíná relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS.*“
8. Poněkud nepochopitelná je pro krajský soud skutečnost, že odlišná správní praxe, již se žalobce v žalobě dovolává, má dle jeho tvrzení spočívat v tom, že v řízení o námitkách

proti záznamu bodů nevychází správní orgán toliko z oznámení o uložení pokut. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že správní orgán I. stupně v posuzované věci zcela v souladu s požadavky žalobce příkazové bloky opatřil a jejich obsahem se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval, stejně jako následně žalovaný.

9. Krajský soud pouze pro pořádek v této souvislosti uvádí, že žalobce v žalobě používá zažitou starší terminologii „blokové řízení“ a pokutový blok“, ačkoli zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zavedl jakožto nástupce blokového řízení (§ 112 odst. 6 uvedeného zákona), příkaz na místě, upravený v § 91 a 92 uvedeného zákona. Krajský soud však používá již terminologii odpovídající současné právní úpravě, nicméně s vědomím, že starší judikatura týkající se blokového řízení je zásadně použitelná i na ukládání pokut příkazem na místě.
10. Ustálená judikatura důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou totiž odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44).
11. Jde-li o zpochybnění skutečností obsažených v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, a následný záznam (např. pochybnosti o tom, zda byl s účastníkem skutečně projednán přestupek formou příkazu na místě, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby správní orgán v uvedeném případě vyžádal další důkazy, např. v podobě příslušných částí příkazového bloku, které by prokázaly, že byl žalobce skutečně na místě činu přítomen a byla mu pokuta formou příkazu na místě uložena, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS).
12. V posuzované věci ale opatřil a přezkoumával správní orgán I. stupně předmětné příkazové bloky nadbytečně. Zda je třeba doplnit správní spis o vydané příkazové bloky, či jiná rozhodnutí, na jejichž podkladě bylo vytvořeno oznámení o uložení pokuty, je totiž vždy třeba posuzovat individuálně v závislosti na kvalitě uplatněných námitek. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost správního orgánu vyžádat si příkazový blok v daném typu řízení, obsahuje-li oznámení o přestupku potřebné náležitosti, nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedeného záznamu v registru řidičů. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, Nejvyšší správní soud s odkazem na dřívější rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, uvedl: „(...)oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde

zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy.“

13. Žalobce však v námitkách proti záznamu bodů ze dne 18. 8. 2021 toliko obecně konstatoval, že proti záznamům bodů vznáší námitky, aniž by je jakkoli konkretizoval, a dále navrhl doplnění dokazování o podkladová rozhodnutí o uložení pokut. Žádné konkrétní námitky, jež by vyvolávaly nutnost porovnávat obsah oznámení o uložení pokuty se samotnými příkazovými bloky, však žalobce neuplatnil. Správní orgán I. stupně tudíž, neměl-li sám pochybnosti, nebyl povinen příkazové bloky vyžadovat, a když už tak jediné k ověření podpisů žalobce na nich. Krajský soud proto shrnuje, že žalobní námitka, že správní orgány nevycházely při vydání rozhodnutí z příkazových bloků, se zcela míjí s obsahem správního spisu, a zásada ochrany legitimního očekávání byla žalobcem nesprávně aplikována. Žalobní body a) a b) jsou tak nedůvodné.
14. Jak již soud shrnul výše, je předmětem řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda deliktní jednání, které je v rozhodnutí popsáno, spočívá v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému deliktnímu jednání dle přílohy k zákonu o silničním provozu. Nelze však s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci akceptovat právní názor, že v řízení o námitkách podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu se přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv námitek, které mohl uplatnit v řízení o přestupku.
15. Námitkami, ve kterých přestupce upozorňuje na formální nedostatky příkazových bloků, se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87; či ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-49, bod 19).
16. Výčtem typových vad příkazových bloků bez vztahu ke konkrétním v posuzované věci relevantním podkladům, který žalobce učinil součástí žaloby jako žalobní bod c), se krajský soud pro jejich obecnost nezabýval. Pokutové bloky série HG/2014 č. G 1498901 a série GF/2013 č. F 0832677, které žalobce v žalobě zmínil, nebyly v posuzované věci vůbec použity. Namítal-li žalobce jejich existenci jako ukázkou toho, že některému z policistů se podařilo pokutový blok vyplnit způsobem z pohledu žalobce bezvadným, pak krajský soud připomíná žalobci, že soudům rozhodujícím ve správním soudnictví je svěřena ochrana veřejných subjektivních práv osob, nikoli stráž nad dokonalostí úkonů správních orgánů. Nelze proto dovozovat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z porovnávání správních aktů vydaných různými správními orgány a vyhodnocování

toho, kterému policistovi se podařilo nejpodrobněji či nejvíce krasopisně vyplnit pokutový, resp. příkazový blok.

17. Žalobce sice následně v žalobě namítl i řadu vad konkrétních částí (kolonek) jednotlivých relevantních příkazových bloků, obsahově jsou však i tyto námitky opět pouze obecné, šablonovité a neobsahují žádné konkrétní tvrzení o natolik závažné vadě, která by činila příkazové bloky nezpůsobilými podklady pro záznam bodů ve smyslu citované judikatury.
18. Ačkoli žalobce namítl nečitelnost řady v blocích vyplněných údaji, krajský soud se přesvědčil, že vyplněné údaje jsou ve všech případech bez potíží čitelné a kolonky jsou vyplněny tak, že obsahují veškeré potřebné údaje k dostatečné individualizaci přestupce i skutku. Ve všech čtyřech příkazových blocích byly vyplněny všechny kolonky a žalobce byl dostatečně identifikován. Rodné číslo, jehož se žalobce dovolává, není obligatorní náležitostí příkazového bloku (viz § 92 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky), identifikace jménem, datem narození a adresou spolu s údajem o osobním dokladu, z něhož byly tyto údaje ověřeny, je zcela dostatečná. Ze všech příkazových bloků je zjistitelné, jaké vozidlo žalobce řídil, kdy, kde a jakého jednání se dopustil, jak bylo toto jednání právně kvalifikováno a v jaké výši mu byla uložena pokuta.
19. Za lichou považuje soud námitku absence výslovné zmínky o tom, že žalobce porušil stanovené povinnosti za jízdy a v postavení řidiče. V příkazovém bloku ze dne 4. 3. 2020, ve kterém byl žalobce pokutován za to, že jako „řidič nezastavil na křižovatce řízené na červený signál STUJ“, je výslovně uvedeno, že přestupek spáchal jako řidič. Dále v příkazovém bloku ze dne 29. 5. 2019 je uvedeno, že „řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“, tudíž opětovně se tak stalo v postavení řidiče a během řízení motorového vozidla. Další přestupky, které žalobce spáchal, spočívaly v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a je tak zcela logicky dovoditelné, že tak žalobce učinil v postavení řidiče a za jízdy, neboť tyto přestupky nelze ani jinak než za jízdy a v postavení řidiče spáchat.
20. Dle krajského soudu je třeba dále odmítnout námitky vůči identifikaci místa spáchání přestupku, neboť případná nepřesnost v označení místa spáchání přestupku nemůže mít vliv na skutečnosti posuzované správním orgánem v řízení o námitkách proti záznamu bodů. Nedostatečně konkrétní vymezení místa spáchání přestupku může mít v některých případech sice vliv na právní kvalifikaci skutku, ta však v řízení o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče nemůže být úspěšně namítána. Krajský soud přesto hodnotí nad rámec nutného odůvodnění konkretizaci míst spáchání přestupku v předmětných blocích za zcela dostatečnou a v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí.
21. Nezbytná zkratkovitost údajů v příkazovém bloku není na úkor nezaměnitelnosti skutku. Uvedený způsob záznamu v blocích aproboval i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích, např. ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Výtka nejednoznačné specifikace žalobcem porušené právní povinnosti je neakceptovatelným formalismem. Zkráceně formulovaná právní kvalifikace („§ 18/3 z. č. 361/200 Sb.“, „§ 4/c) + 70/2a) z. č. 361/2000 Sb.“, „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, či „§ 6/1 a) z. č. 361/2000 Sb.“), tj. nahrazení zkratky „odst.“ lomítkem, či specifikace zákona toliko jeho číslem, pod nímž byl vyhlášen ve Sbírce zákonů, nečiní dle závěru soudu průměrně inteligentnímu člověku sebemenší interpretační potíže. Jedná se tedy o případ, kdy zkratkovitě uvedený údaj nemá vliv na jednoznačnost zaznamenaných údajů.

Tvrzení žalobce, že příkazové bloky obsahují při odkazu na porušení právních povinností jen číslo paragrafu, je nepravdivé, v právní kvalifikaci je ve všech případech zmíněn i konkrétní odstavec příslušného rozhodnutí.

22. Výtky žalobce vůči tomu, že není přezkoumatelným způsobem uvedena forma zavinění ve všech příkazových blocích, nejsou taktéž namístě, jelikož je v nich přeškrtnutím varianty „úmysl“ zvolena nedbalostní forma zavinění. Liché je též tvrzení o absenci výše sankce, případně neúplnosti či nezřetelnosti údaje o výši sankce, neboť ze všech příkazových bloků jsou výše sankce bezpečně zjistitelné (1 000 Kč, 1 500 Kč, 500 Kč a 100 Kč).
23. Všechny bloky rovněž obsahují označení oprávněné úřední osoby a její podpis a rovněž podpis žalobce, včetně čitelného data a místa vydání bloku. Žalobní bod d) je tudíž také nedůvodný.

D) Závěr a náklady řízení

24. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 22. srpna 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu